

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2008 r.,
skargi B. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu
Okręgowego w K. z dnia 9 lipca 2008 r., sygn. akt VII Cz (...)

wydanego w sprawie z wniosku B. S.

przeciwko (...) Spółdzielni Mieszkaniowej "P.(...)" w K. o zobowiązanie do złożenia
oświadczenia woli,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wniesiona przez powódkę B. S. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 lipca 2008 r. podlegała
odrzuconiu.

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w
części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki
przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., powinna zawierać między innymi „wykazanie, że
wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie
jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że
skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących
środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego

orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia.

Należy podkreślić, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną lub skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności orzeczenia (Zob. J. Gudowski w: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Część pierwsza - Postępowanie rozpoznawcze, Część druga – Postępowanie zabezpieczające, wyd. 2, tom 2, red. T. Ereciński, Warszawa 2007, s. 327).

Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Zawarte w niniejszej skardze stwierdzenia nie poparte wskazaniem przepisów prawa nie mogą być uznane za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. jednym z wymogów prawidłowego sporządzenia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem jest wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (powinno to nastąpić w wydzielonej części redakcyjnej skargi). W niniejszej skardze powołano jej podstawy, nie wskazano natomiast przepisu prawa, z którym kwestionowane orzeczenie ma być sprzeczne. Tymczasem nie ulega wątpliwości, że mimo popełnionych uchybień prawnych ostateczna treść wyroku sądu może odpowiadać prawu. Dlatego też ustawodawca uznał, że wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest, zdaniem autora skargi, niezgodne należeć powinno, do tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi.

Skarga dotknięta wskazanymi brakami podlegała odrzuceniu (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Na tej podstawie orzeczono jak w sentencji.